

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สุวัฒน์ วรดิลก ได้รับยกย่องเป็น "ศิลปินแห่งชาติ" ประจำปี พ.ศ. 2534 เหตุผลหนึ่งก็คือ "เป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายและต่อเนื่องกันมาเป็นเวลากว่า 40 ปี สามารถแสดงออกซึ่งความคิด อารมณ์ ความรู้สึกและอุดมการณ์ในหลายรูปแบบ อันได้แก่ เรื่องสั้น นวนิยาย บทละครเวที บทละครโทรทัศน์ บทละครวิทยุ บทภาพยนตร์ อดิษฐ์ประวัติ และสารคดี" (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2534 : 20) รพีพรมีประสบการณ์การเขียนรอบด้านโดยเฉพาะผลงานประเภทนวนิยายนั้น รพีพรสามารถเขียนได้ 2 ประเภทคือนวนิยายเร่ร่อน และนวนิยายเร่ร่อนปัญหาซึ่งปรากฏแนวเรื่องหลากหลายแนว เช่น จินตนิยาย นวนิยายชีวิตรักและครอบครัว นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายผี นวนิยายชีวิตโลดโผน และนวนิยายการเมือง

รพีพรเป็นนักเขียนที่ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนางานเขียนเป็นอย่างมากดังที่เขา กล่าวว่า "นักเขียนไม่ควรเขียนตายตัวตั้งแต่เกิดจนตาย หากเป็นเช่นนั้นเขาอาจตายก่อนตาย นักเขียนที่ดีต้องมีการปรับตัวไปสู่ความคิดที่ดีกว่าตลอดเวลา" (ญิบ พันจันทร์, บรรณาธิการ, 2538 : 128) ด้วยเหตุนี้รพีพรจึงสามารถยึดการประพันธ์เป็นอาชีพมาเป็นระยะเวลาที่ว่างขวางศตวรรษโดยใช้หลักการเขียน 3 ประการคือ จะต้องมียินคนกาที่ดี มีประสบการณ์ที่กว้างขวาง และมีความคิดที่จะพัฒนาอยู่เสมอ (ประกาศ วัชรภรณ์, 2532 : 317)

รพีพรถือว่าการเขียนนวนิยาย "เป็นอาชีพเดียวที่ยึดติดต่อกันมา" (สุวัฒน์ วรดิลก, ม.ป.ป. : 150) และรักเป็นชีวิตจิตใจ ดังที่เขาเคยอ้างคำพูดของซอมเมอร์เซท มอห์ม

นักเขียนอังกฤษถึงเส้นหนึ่งของนวนิยายว่า "ตราบโดที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ท่านเขียนหนังสือได้เสมอ เพราะมนุษย์ทุกคนคือนวนิยาย แต่ละคนก็เป็นนวนิยายแต่ละเล่ม" (กรมศิลปากร, 2530 : 10)

นวนิยายหลายเรื่องของรพีพรสร้างความประทับใจและเป็นที่กล่าวขานในหมู่นักเขียน นักอ่านหลายท่าน เช่น อาจันต์ ปิฎกพรค์ กล่าวว่

เมื่อ 30 กว่าปีก่อนตอนนั้น สวัสดิ์ วรดิกล กำลังดังในระดับได้ขึ้นชื่อในหน้าปก นิตยสารเป็นคิวโด ๆ กว่าชื่อเรื่องที่เขาเขียนในเล่ม นวนิยาย เรื่องสั้นที่เขาแต่ง มีเสน่ห์พิเศษ ก็นใจคมคายนัก น้ำฝนในฝ่ามือ, สาบสาวและกลิ่นข้าว, อนสาวรีย์บนทราย, เปลวสุริยา, ราชินีบอด, นางไพร ซึ่งจากนวนิยายเหล่านี้เขาทำเป็นบทละครระห่มไปทั่วเมือง

(ปากไก่, 20 (พฤษภาคม 2534) : 40-41)

ประยอม ชองทอง กล่าวถึงรพีพรไว้ในข้อเขียนชื่อ "พู่ผุด" ใน เกิด โต แก่ คาย 72 ปี สวัสดิ์ วรดิกล ว่า

ในปี พ.ศ. 2493-2495 ข้าพเจ้าและเพื่อนรักหลายคนก็พากันอ่านหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ที่ชื่อ "เคลิเมลวันจันทร์" ซึ่ง "สวัสดิ์ วรดิกล" เขียนนวนิยายมากมายหลายเรื่องที่เราได้ว่าหลงใหลกันตอนนั้น คือ เรื่อง "นางไพร" ซึ่งออกจะเป็นนวนิยายทันสมัย (ดูเหมือนจะใช้กันว่านวนิยายชีวิตประจำวัน เพราะเป็นชีวิตสมัยใหม่) ไม่เหมือน "บ้านทรายทอง-พจมาน สว่างวงศ์" ของ ก.สุรางคนางค์ซึ่งค่อนข้างค่อนไปด้านบุคคลชั้นสูงในสังคม

(อุบ พันจันทร์, บรรณาธิการ, 2538 : 19)

ธรรมเกียรติ กัณโฑริ กล่าวยกย่องความสามารถทางการประพันธ์ของรพีพรว่า

ไม่ว่าสวัณน์ วรดิลก จะใช้นามปากกาใดผลิตผลงานประพันธ์ของตนออกมา จากงานนั้นเองบ่งบอกว่าสามารถเรียกผู้นี้ได้ว่า เป็นนักประพันธ์เอกอย่างเต็มปากเต็มคำ เพราะฝีมือการเขียนและความสันทัดชัดเจนในการประพันธ์หลายลักษณะ ตลอดจนความยอมรับจากประชาชน มหาชนคนอ่านในระดับที่แน่นอน

(ถนนหนังสือ 2 (มิถุนายน 2528) : 80)

สภัทร สวัสดิรักษ์ กล่าวว่า

เมื่อผู้เขียนเข้ามาสู่วงการหนังสือพิมพ์เป็นครั้งแรกในกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เดลิเมล์วันจันทร์ ประมาณ 32 ปีมาแล้ว นามสวัณน์ วรดิลก ได้รุ่งโรจน์อยู่ในความนิยมของนักอ่านอย่างแพร่หลายมาก่อน งานเขียนในช่วงนั้นเช่น "นางไพร" "ศึกดาพ่อพระ" ได้เรียกสร้างความสนใจจากผู้อ่านถึงขั้นมาขยี้คอและแข่งกันอ่านในวันหนังสือออกวางตลาด คนทำนิตยสารต่าง ๆ ไม่ว่าในยุคนั้นและสมัยนี้ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผลงานของสวัณน์ วรดิลก ไม่ว่าในนามปากกา "รพีพร" และนามอื่นมีส่วนช่วยเสริมสร้างความรุ่งเรืองและมีนัยทางเศรษฐกิจให้แก่นิตยสารนั้น ๆ เป็นอย่างมาก

(ญิบ พันจันทร์, บรรณาธิการ, 2538 : 38-39)

นักอ่านที่ติดตามผลงานของรพีพรตั้งแต่ยุคแรกในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อครั้งยังใช้ชื่อจริงจนถึงยุคปัจจุบันในหลายนามปากกา เฉพาะที่ใช้เขียนนวนิยาย ได้แก่ "รพีพร" "ศิวัระ รมชิต" "ไพร วิษณุ" "สันติ ชุชรธรรม" และ "สวัณน์ วรดิลก" จะเห็นได้ชัดเจนว่า

นวนิยายของรพีพรในแต่ละนามปากกามีเนื้อหาแตกต่างกัน* และรพีพรเปลี่ยนแนวเรื่องไปตาม วิชาศิลปะและเงื่อนไขของสังคม เช่น ความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สังคม รสนิยมของนักอ่าน ความต้องการของนาสทุนหรือเจ้าของสำนักพิมพ์ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ต้องดำรงคนอยู่ในฐานะ นักเขียนอาชีพ ไม่มีรายได้อื่นที่แน่นอน ย่อมเขียนตามอรรถการผู้อ่านอย่างเดี๋ยวนั้นไม่ได้ จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนแนวการเขียนตามกระแสความต้องการของตลาดเพื่อการครองชีพ ดังปรากฏว่า ในยุคที่นวนิยายเชิงโรแมนติกเฟื่องฟูในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รพีพรโด่งดังในฐานะนักเขียน จินตนิยายและบทละครเวที ในยุครัฐบาลเผด็จการรพีพรปรับเปลี่ยนแนวการเขียนเป็นนวนิยาย เชิงโรแมนติกที่มีเนื้อหาหลากหลายมากขึ้นเพื่อแข่งขันกับนักเขียนหญิงซึ่งครองตลาดขณะนั้น และเริ่ม ใช้นามปากกา "รพีพร" เพื่อสวัสดิภาพของตนเอง ต่อมาในยุคที่ประชาธิปไตยเฟื่องฟูปัญญาชน คำนึงตัวทางการเมือง รพีพรกลับมาใช้ชื่อจริงเขียนหนังสืออีกครั้ง รวมทั้งเกิดนามปากกา "ศิระ รมชิต" เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม แนวการเขียนมุ่งเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองและสังคมเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้นวนิยายของรพีพรจึงมีทั้งนวนิยายเชิงโรแมนติกและนวนิยาย เชิงปัญญาซึ่งเกิดขึ้นในสภาวะการต่างสังคมต่างกัน

* รพีพรมีเกณฑ์การเลือกใช้นามปากกา ดังนี้ "สุวัฒน์ วรดิลก" ใช้เขียนนวนิยาย ทุกประเภทในช่วง พ.ศ. 2490-2500 และยุติการใช้จนกระทั่งหลังเกิดเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 จึงกลับมาใช้เขียนเฉพาะแนวสร้างสรรค์ "รพีพร" เริ่มใช้เมื่อ พ.ศ. 2505 ใช้เขียนนวนิยายเชิงโรแมนติกแนว "ศิระ รมชิต" ใช้เขียนนวนิยายการเมือง "ไพโร วิษณุ" ใช้เขียนนวนิยายชีวิตโลกดาวน์ประเภทป่าดงพงไพร "สันติ ชูธรรม" ใช้เขียนนวนิยายการเมือง แต่ปรากฏเพียงเรื่องเดียว คือ พ่อข้าฯเพิ่งจะฮัม (ชัยพฤกษ์, 21 (1 สิงหาคม 2517): 27-29)

รพีพรกล่าวถึงชีวิตนักประพันธ์ของตนโดยแบ่งการเขียนออกเป็น 3 ยุคซึ่งหมายถึงความรวมถึงผลงานทุกประเภทคือ "ยุคแรก เขียนเรื่องรักพาฝันตามอุดมคติที่นิยมกัน เป็นเรื่องสั้นต่อมา ก็เขียนเรื่องยาวเป็นประเภทจินตนิยาย ประเภทเรื่องชีวิตมาเขียนทีหลัง หลังจากปี พ.ศ. 2495 มีการเปลี่ยนแนวความคิด ผมก็เขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมือง เห็นด้วยกับนักศึกษาที่ต่อสู้เรียกร้องความเป็นธรรม" (สกุลไทย, 24 (1228) : 41)

หากพิจารณาตามความคิดเห็นของรพีพร จะเห็นว่ารพีพรแบ่งพัฒนาการผลงานของตนตามเนื้อเรื่องและกลวิธี ถ้านำมาเป็นเกณฑ์พิจารณาผลงานประเภทนวนิยายของรพีพรตามที่ผู้วิจัยสำรวจพบจะแบ่งได้ดังนี้

ยุคแรก ในช่วงพ.ศ. 2490-2492 รพีพรเขียนจินตนิยาย นวนิยายของรพีพรมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาวและการแก้แค้นตัวละครฝ่ายปฏิบัติ เรื่องจึงมักจบลงด้วยความตายเช่นเรื่อง สัญญารักของจอมพล เปลวสุริยา ราชินีบอด

ยุคที่สอง ประมาณพ.ศ. 2494 รพีพรเริ่มเขียนเรื่องใกล้เคียงชีวิตจริง นวนิยายเรื่องแรก คือ นางไพร เนื้อเรื่องเริ่มเปลี่ยนจากพระเอกนางเอกตายตอนจบเป็นมีชีวิตอยู่เพื่อต่อสู้และสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์ต่อไป

ยุคที่สาม ในช่วงหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 รพีพรเขียนงานที่เรียกว่า "สร้างสรรค์" เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมซึ่งได้รับแรงกระตุ้นมาจากการสังคมนิยมทางการเมือง นวนิยายจึงมุ่งเสนอความคิดเกี่ยวกับลัทธิการปกครอง สภาพและปัญหาของสังคม รวมทั้งแนวทางแก้ไขเพื่อปลุกเร้าความคิดของผู้อ่านให้ร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เช่น พิราบแดง* แผ่นดินเดียวกัน แผ่นดินของเขา เป็นต้น

*รพีพรเขียนค้างไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 และนำมาเขียนต่อภายหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคมผู้วิจัยจึงเห็นว่า พิราบแดง เป็นนวนิยายของรพีพรในช่วงหลัง พ.ศ. 2516

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งนวนิยายของรพีพรเป็น 3 ยุคเช่นเดียวกัน แต่จะพิจารณาจากปัจจัยทางสังคมและการเมืองที่มีอิทธิพลต่อความเปลี่ยนแปลงด้านเนื้อเรื่องของนวนิยายเป็นหลัก ได้แก่ ยุคแรก พ.ศ.2490-2500 ยุคที่สอง พ.ศ.2505-2516 และยุคที่สาม พ.ศ.2516-2532

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายของรพีพรมีลักษณะสัมพันธ์กับสังคมที่น่าสนใจ เห็นควรที่จะนำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาวรรณกรรมเชิงสังคมเพื่อทราบเนื้อหาสาระ พัฒนาการและบทบาททางสังคมของวรรณกรรมซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เข้าใจวรรณกรรมในระดับลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเชื่อว่าวรรณกรรมมิได้กำเนิดและคงอยู่อย่างเป็นเอกเทศ แต่สัมพันธ์กับชีวิตและสังคมของนักเขียน ดังที่บรรจง บรรเจอดศิลป์ กล่าวไว้ว่า "ที่กำเนิดอันแท้จริงของศิลปะและวรรณคดีคือชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ และชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์นี้เองที่กำหนดสมองของศิลปินและนักเขียน" (บรรจง บรรเจอดศิลป์, 2521 : 9) ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้สนใจศึกษาวรรณกรรมในแง่ความสัมพันธ์กับสังคมไว้หลายเรื่อง เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ได้แก่ "พัฒนาการนวนิยายไทย พ.ศ.2475-2500: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคม" ของศรีศิลป์ บุญขจร (2521) เป็นการศึกษาเพื่อชี้ให้เห็นอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อพัฒนาการนวนิยายไทยในช่วง พ.ศ.2475-2500

"การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายไทยระหว่างพ.ศ.2501-2506" ของบาทฮัน อิมสำราญ (2527) เป็นการศึกษาองค์ประกอบด้านแนวคิดและวิถีการเสนอแนวคิดในนวนิยายระหว่าง พ.ศ.2501-2506 งานวิจัยทั้ง 2 เรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาพัฒนาการนวนิยายของรพีพร ทำให้ทราบสภาพสังคม การเมืองและบรรยากาศของวรรณกรรมในการกำหนดทิศทางและพัฒนาการของนวนิยายไทยตั้งแต่ พ.ศ.2475-2506 ซึ่งนวนิยายของรพีพรหลายเรื่องปรากฏร่วมสมัยอยู่ด้วย

อนึ่ง มีผู้วิจัยนวนิยายของรพีพรไว้เรื่องหนึ่ง คือ "การศึกษาวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายของสวัณ วรดิลก ในช่วง พ.ศ.2492-พ.ศ.2528" ของนริศรา เกตวัลท์ (2538) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายของสวัณ วรดิลก กับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคม ขอบเขตของการศึกษา ไม่เลือกศึกษาจินตนิยายและนวนิยาย

อิงประวัติศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายสามารถวิเคราะห์ได้ 2 ลักษณะ คือภาพลักษณ์ของผู้หญิงในครอบครัวและภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคม นริศรา เกดวัลท์ ได้จัดประเภทของตัวละครผู้หญิงตามฐานะในครอบครัวและศึกษาบทบาทของผู้หญิงในสังคม พบว่า รพีพรมีพัฒนาการในการสร้างสรรค์ตัวละครผู้หญิงให้มีคุณค่าในตนเองตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง ซึ่งมีทั้งความสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคม แสดงให้เห็นถึงบทบาทของสังคมที่มีต่อการสร้างนวนิยาย

นอกจากนี้งานวิจัยเรื่อง "วิวัฒนาการของเนื้อหานวนิยายไทย" ของสันติ ทองประเสริฐ (2519) เป็นการสำรวจจำนวนและจำแนกประเภทของนวนิยายที่ตีพิมพ์เป็นเล่มจากปี พ.ศ. 2476-2517 ตามแนวบรรณารักษศาสตร์ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการรวบรวมรายชื่อ นวนิยายของรพีพร

ด้วยเหตุที่นวนิยายของรพีพรสามารถรองตลาดผู้อ่านมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มการประพันธ์จนกระทั่งเลิกการประพันธ์นวนิยายและรพีพรสามารถปรับเปลี่ยนแนวเรื่องของนวนิยายให้สอดคล้องกับกระแสวรรณกรรมและรสนิยมของนักอ่านได้ทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะสภาพสังคมจะเอื้ออำนวยต่อการสร้างสรรค์งานเขียนหรือไม่ก็ตาม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพัฒนาการนวนิยายของรพีพรในลักษณะสัมพันธ์กับสังคมซึ่งยังไม่มีผู้ใดศึกษาประเด็นนี้มาก่อน เพื่อทราบความเปลี่ยนแปลงด้านแนวเรื่อง แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอในแต่ละยุค รวมทั้งปริบททางสังคมวรรณกรรมที่มีอิทธิพลต่อความเปลี่ยนแปลงด้านแนวการเขียนนวนิยายของรพีพร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านแนวเรื่อง แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอนวนิยายของรพีพร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายของรพีพรกับสังคม โดยศึกษาข้อมูลด้านชีวประวัติและสังคมของนักเขียน เพื่อทราบสาเหตุแห่งความเปลี่ยนแปลงแนวการเขียนนวนิยาย

ของรพีพรจากการสัมภาษณ์นักเขียนและผู้เกี่ยวข้อง ในรูปแบบสิ่งตีพิมพ์ เทปบันทึกเสียง
 เทปบันทึกภาพ หนังสืออัตชีวประวัติ ชีวิตในความทรงจำ ใต้ดาวแดง - คนสองยุค และ
จดหมายจากลาดชาวย

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ไม่เลือกจำกัดเฉพาะนามปากกาใดนามปากกาหนึ่งของรพีพร แต่เนื่องจาก
 นามปากกา "รพีพร" ใช้ในการเขียนมากที่สุดและเป็นนามปากกาที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เขา จึง
 เป็นนามปากกาที่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในหมู่นักอ่านมากกว่านามปากกาอื่น ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึง
 กำหนดใช้นามปากกา "รพีพร" ตั้งชื่อหัวข้องานวิจัย

นวนิยายที่จะนำมาวิเคราะห์ที่เป็นนวนิยายที่ตีพิมพ์เป็นเล่มในช่วง พ.ศ. 2490-2532
 ตั้งแต่เรื่องแรกที่เขียนจนถึงเรื่องล่าสุดที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นเล่ม เท่าที่สำรวจพบจากแหล่งข้อมูล
 ต่อไปนี้ คือ สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 ศูนย์ภาษาและวรรณคดีไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดแห่งชาติ หอสมุด
 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒวิทยาเขต
 ประสานมิตร ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุด มหาวิทยาลัยศิลปากรวังท่าพระ ร้าน
 หนังสือดวงกมล ร้านหนังสือดอกหญ้า ร้านหนังสือพรพิทยา ร้านหนังสือบรรณสาส์น มีจำนวน
 ทั้งหมด 45 เรื่อง ดังรายชื่อต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง	นามปากกาที่ใช้	ปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์เป็นเล่ม
1. สัญญารักของจอมพล	สวัสดี วรดิลก	2490
2. เปลวสุริยา	สวัสดี วรดิลก	2491
3. ราชนีบอด	สวัสดี วรดิลก	2491
4. อมรนิมาน	สวัสดี วรดิลก	2492
5. จอมภพมฤตยู	สวัสดี วรดิลก	2492
6. นางไพร	สวัสดี วรดิลก	2494
7. ชีวิตใหม่	สวัสดี วรดิลก	2497
8. ทหารเสือกรมหลวงชุมพรฯ	สวัสดี วรดิลก	2497
9. ข้องจิต	สวัสดี วรดิลก	2499
10. กุศพิศวาส	รพีพร	2505
11. ลูกทาส	รพีพร	2507
12. ลมหนาว	รพีพร	2508
13. นางสาวโพระดก	รพีพร	2508
14. ขุนศึกมหาราช	รพีพร	2509
15. นางสาวอบเชย	รพีพร	2509
16. วีรสตรีจากโคมเขี้ยว	รพีพร	2509
17. มนต์รักนางพราธ	รพีพร	2510
18. แผ่นดินแม่	รพีพร	2512
19. เจ้าสาวคืนเดี๋ย	รพีพร	2515
20. ทะเลไม้เคยหลับ	รพีพร	2515

ชื่อเรื่อง	นามปากกาที่ใช้	ปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์เป็นเล่ม
21. ผัวเช่า	รพีพร	2515
22. เมียเพื่อน	รพีพร	2515
23. แม่ปลาหลด	รพีพร	2515
24. ไม่เคยมีใครรักฉันจริง	รพีพร	2515
25. ลูกชู้	รพีพร	2515
26. มรดกท่านผู้หญิง	รพีพร	2516
27. เมียนิมเบอร์ 4	รพีพร	2516
28. พินาปแดง	สุวัฒน์ วรดิลก	2518
29. พ่อข้าฯ เพิ่งจะฮัม	สันติ ชูธรรม	2518
30. ลั่นฟ้า	รพีพร	2518
31. เลือดทเนจร	ไพโร วิษณุ	2518
32. เลือดในคืน	ไพโร วิษณุ	2518
33. แผ่นดินเคี้ยวกัน	ศิวะ รัชชิต	2518
34. ขอจำจนวันตาย	รพีพร	2520
35. ความาล	รพีพร	2521
36. นกขมิ้นบินถึงหิมาลัย	รพีพร	2521
37. อังสนาหยาผิว	รพีพร	2521
38. ดึกฝรั่ง	รพีพร	2522
39. พินาปเมิน	สุวัฒน์ วรดิลก	2522
40. เพลงรัก-ดอกไม้บาน	รพีพร	2522

ชื่อเรื่อง	นามปากกาที่ใช้	ปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์เป็นเล่ม
41. นางสาวทองสร้อย	รพีพร	2522
42. ผู้หญิงในแว่นดำ	รพีพร	2525
43. ฟากไว้ในแผ่นดิน	ศิวะ รชิต	2522
44. แผ่นดินของเขา	ศิวะ รชิต	2528
45. ท้าวศรีสุดาจันทร์	รพีพร	2532

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สํารวจและรวบรวมนวนิยายของรพีพรรวมทั้งศึกษาชีวประวัติและสภาพสังคมและการเมืองที่มีอิทธิพลต่อนวนิยาย
2. เก็บข้อมูลสัมภาษณ์นักเขียนและผู้เกี่ยวข้อง
3. วิเคราะห์ข้อมูล
4. รายงานผลการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นวนิยายของรพีพรมีพัฒนาการด้านแนวเรื่อง แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอ
2. พัฒนาการนวนิยายของรพีพรสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและการเมือง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจพัฒนาการนวนิยายของรพีพร
2. สามารถรวบรวมชีวประวัติและผลงานของรพีพร
3. เป็นแนวทางหนึ่งในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคม

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. พัฒนาการ หมายถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในนวนิยายซึ่งพิจารณาจากแนว การเขียน องค์ประกอบของเนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอ รวมทั้งทัศนะของผู้เขียน

2. ผู้วิจัยใช้คำ รพีพร หมายถึง ตัวนักเขียน (คือ สวัสดิ์ วรฉัตร) และแทนทุก นามปากกาของสวัสดิ์ วรฉัตร เพราะเป็นนามปากกาที่ใช้ในการเขียนมากที่สุดและสร้างชื่อเสียง ให้แก่เขาจนเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในหมู่นักอ่าน หากผู้วิจัยต้องการกล่าวถึงนามปากกา "รพีพร" จะเขียนว่า "รพีพร"

3. เนื่องจากรพีพรเขียนทั้งนวนิยายเชิงรณรงค์และนวนิยายเชิงปัญญาซึ่งปรากฏใน แต่ละยุคต่างลักษณะกัน บางยุคมีประเภทเดียว บางยุคมีทั้งสองประเภท ซึ่งอาจจะเน้นประเภทใด ประเภทหนึ่งเป็นหลักหรือเน้นทั้งสองประเภทพอ ๆ กัน นวนิยายแต่ละประเภทสามารถแบ่ง เป็นแนวต่าง ๆ ตามลักษณะของเนื้อเรื่องและกลวิธีการแต่งได้อีก เช่น นวนิยายรัก นวนิยาย ชีวิตรักและครอบครัว นวนิยายชีวิตโลกโฉน นวนิยายการเมือง เป็นต้น ซึ่งมีองค์ประกอบและ กลวิธีการประพันธ์แตกต่างกัน หากจะพิจารณาพัฒนาการนวนิยายของรพีพรในลักษณะรวมทุกประเภท โดยเสนอผลการวิจัยเป็นพัฒนาการแต่ละองค์ประกอบและกลวิธีดังเช่น งานวิจัยพัฒนาการงาน เขียนของนักเขียนบางคนที่ผลิตงานประเภทเดียวนั้น จะไม่สอดคล้องกับการศึกษานวนิยายของ รพีพรกับสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์นวนิยายของรพีพรในแต่ละยุคเป็นประเภท ๆ เพื่อทราบ พัฒนาการของนวนิยายทั้งแนวกว้างและแนวลึกว่า นวนิยายของรพีพรทั้งหมดมีพัฒนาการอย่างไร และแต่ละประเภทมีพัฒนาการหรือไม่อย่างไร

4. ผู้วิจัยใช้คำ "นวนิยายเชิงรณรงค์" และ "นวนิยายเชิงปัญญา" ตามตรีศิลป์ บุญขจร (2521) เพื่อแบ่งประเภทของนวนิยายของรพีพร "นวนิยายเชิงรณรงค์" หมายถึงนวนิยายที่มีจุดมุ่งหมาย ให้ความบันเทิงเป็นสำคัญ ทั้งนี้อาจสอดแทรกข้อคิดประกอบด้วย "นวนิยายเชิงปัญญา" หมายถึง นวนิยายที่มุ่งเสนอข้อคิดเป็นสำคัญ ในขณะที่เดียวกันก็ให้ความบันเทิงประกอบด้วย